

Sjöfartsstyrelsen

INFORMATIONSBLAD NR 1/1.1.1993

SJÖFARTSAVGIFTERNA 1993

Farledsavgiften har höjts den 1 januari 1993 genom en ändring (30.12.1992/1631) av förordningen om farledsavgift (1016/83)

- avgifterna höjs med omkring 5 % (1 och 2 §§)
- farledsavgiften höjs vid angivande av felaktiga uppgifter om isavgiftsklass (7 §)
- passagerarfartyg befrias från engångsavgift efter 60 anlöp (8 §).

Bifogat följer i sin nuvarande form

lagen (1028/80) och förordningen (1016/83) om farledsavgift,

förordningen om lättnader beträffande farledsavgifterna i Saima kanal och Saimens vattenområde (203/81), samt

lagen (189/36) och förordningen (468/54) om lästavgift.

Förordningen om kanalavgift (515/91) har publicerats i informationsblad nr 12/1.5.1991.

Trafikministeriets beslut om sjöfartsverkets avgiftsbelagda prestationer (1512/92), i vars bilaga lotsningsavgifterna finns, har publicerats i informationsblad nr 2/1.1.1993.

Chefen för juridiska byrån

Hannu Makkonen

Närmare upplysningar:

Juridiska byrån

Detta informationsblad
ersätter informationsblad:

4/1.1.1991 och
2/27.1.1992

Försäljning:

Sjöfartsstyrelsen
Statistikbyrån
Bergmangatan 1
PB 158, 00141 Helsingfors
Tfn (90) 180 81

LAG OM FARLEDSAVGIFT 30.12.1980/1028

1 §. Till täckande av de kostnader som staten åsamkas genom byggandet, underhållet och skötseln av allmänna farleder för sjöfarten och av säkerhetsanordningar som behövs för sjötrafiken samt av isbrytarassistansen uppbärs till staten farledsavgift i enlighet med vad i denna lag stadgas.

Angående lotsningsavgift, som uppbärs för täckande av de kostnader staten åsamkas genom lotsningsverksamheten, och avgift för den bogsering som utförs av sjöfartsväsendets fartyg stadgas särskilt.

2 §. Envar som idkar handelssjöfart i Finlands territorialvatten med registrerat finskt fartyg eller utländskt fartyg är skyldig att erlägga farledsavgift.

Under de vintermånader som stadgas genom förordning kan farledsavgiften höjas genom uppörd av ett särskilt vintertillägg.

Skyldighet att erlägga farledsavgift föreligger inte då fartyg på väg från en utländsk hamn till en annan passerar genom Finlands territorialvatten utan att anlöpa finsk hamn.

3 §. Farledsavgiftens storlek stadgas genom förordning med beaktande av fartygets nettodräktighet och lämplighet för vintertrafik. Med farledsavgiften täcks kostnaderna för byggandet, underhållet och skötseln av de i 1 § nämnda allmänna farlederna och säkerhetsanordningarna för sjöfarten samt kostnaderna för isbrytarassistansen. Av de avgifter som uppbärs till staten för isbrytarassistansen kan dock en del lämnas obeaktade då genom förordning stadgas om detaljerade avgiftsgrunder eller avgifter.

Förutom fartygets nettodräktighet och lämplighet för vintertrafik kan vid fastställandet av farledsavgiftens storlek beaktas även andra faktorer som inverkar på fartygets konstruktion och på trafiken med fartyget.

Farledsavgift kan erläggas särskilt för varje resa, för månad eller för kalenderår.

4 §. För fartyg i utrikestrafik skall fartygsanmälan samt övriga i förordning närmare nämnda uppgifter och handlingar inlämnas till den tullanstalt, där fartyget ut- eller inklaras.

Motsvarande uppgifter om fartyg i inrikesfart skall lämnas till den tullanstalt som är närmast fartygets hemort. För erläggande av årsavgift skall uppgifterna lämnas årligen före utgången av mars månad eller, om fartyget då inte är i trafik, så snart fartyget inleder trafiken. För månadsavgift skall anmälan göras så snart fartyget anträder en resa.

5 §. Befriade från farledsavgift är fartyg:

1) som används enbart i insjötrafik;

2) som staten äger;

3) som av tvingande skäl eller enbart för inhämtande av order för vidare resa eller för iståndsättning eller undersökning angående behovet av iståndsättning anlöper finsk hamn utan att lossa eller intaga last eller avlämna eller taga passagerare; eller

4) som har gjort ett i förordning närmare stadgat antal resor, för vilka har erlagts ett farledsavgiftsbelopp som motsvarar de gjorda resorna.

Befriade från att på nytt erlägga farledsavgift är även fartyg, som under en och samma resa mellan lastningar i Finland av lastnings- eller stuvningstekniska skäl anlöper utländsk hamn för att fylla på sin last.

6 §. Handels- och industriministeriet kan på grunder, om vilka stadgas genom förordning, i enskilda fall bevilja nedsättning av eller befrielse från farledsavgift eller bestämma, att redan erlagd farledsavgift eller del därav skall återbetalas.

Genom förordning kan tullstyrelsen bemyndigas att bevilja i 1 mom. avsedd nedsättning av, befrielse från eller återbäring av avgift, då beloppet av den förmån som beviljas inte överstiger en summa, som bestäms genom förordning, och det inte är fråga om ändring av tidigare praxis eller eljest om ett principiellt viktigt fall.

7 §. Fartygets ägare svarar för att avgiften erläggs. Samma ansvar åvilar den som för ägarens räkning anmäler fartyget till in- eller utklarering.

Betalningsskyldig som inte är bosatt i Finland samt utländsk betalningsskyldig skall ha ett av distriktstullkammare godkänt, i Finland bosatt ombud, som ansvarar för de förpliktelser och påföljder som stadgandena i denna lag medför för den betalningsskyldige.

8 §. Den som försummar anmälnings- eller annan skyldighet, som avses i denna lag eller med stöd av den utfärdade stadganden eller bestämmelser, eller som annars bryter mot nämnda stadganden eller bestämmelser skall, såvida strängare straff för handlingen inte annorstädes i lag är stadgat, för farledsavgiftsförseelse dömas till böter eller till fängelse i högst sex månader.

9 §. Tullverket utövar tillsyn över efterlevnaden av denna lag samt ombesörjer fastställandet, debiteringen och uppbörden av den däri avsedda farledsavgiften.

Sjöfartsmyndigheterna skall tillställa tullverket material, utredningar och utlåtanden som erfordras för tillämpningen av denna lag samt vid behov giva även annan handräckning.

10 §. Om fastställandet och erläggandet av farledsavgift, myndigheter, anmälningsskyldighet, avgiftsrättelse, efterdebitering, avgiftshöjning, felavgift, underlåtenhet att erlagga avgift och sökande av ändring samt även i övrigt gäller, såframt ej annat är stadgat i denna lag, i tillämpliga delar vad i tullagen (573/78) eller med stöd av den är stadgat.

11 §. I handels- och industriministeriets eller tullstyrelsens beslut i ärende som avses i 6 § får ändring inte sökas genom besvär.

12 §. Närmare stadganden om verkställighet av denna lag utfärdas genom förordning.

Om uppbörden vid Saima kanal av den i denna lag avsedda avgiften stadgas genom förordning.

13 §. Denna lag träder i kraft den 1 mars 1981.

Genom denna lag upphävs lagen den 19 augusti 1921 om erläggande av fyravgift (196/21) och lagen den 23 december 1920 om erläggande av isavgift för handelssjöfart vintertid (324/20) samt förordningen den 25 oktober 1963 om uppbärande av sjöfartsavgifter för shelterdäckade fartyg i vissa fall (463/63).

FÖRORDNING OM FARLEDSAVGIFT 16.12.1983/1016

På föredragning av ministern för handläggning av ärenden som hör till handels- och industriministeriets verksamhetsområde stadgas med stöd av 2, 3, 6 och 12 §§ lagen den 30 december 1980 om farledsavgift (1028/80):

1 §. I inrikesfart erläggs farledsavgift kalenderårsvis som en årsavgift. Avgiften uträknas så att avgiftsenheten, 25 mark 20 penni, multipliceras med det hela tal som anger fartygets nettodräktighet, dock högst med talet 70 000. Ett fartyg i fråga om vilket det hela tal som anger fartygets nettodräktighet understiger 1000 betalar dock endast hälften av den ovan nämnda avgiften. (30.12.1992/1631).

En resa mellan två hamnar i Finland anses ske i inrikesfart, om inte under den besöks utländsk hamn för lastning eller lossning eller för upptagande eller avlämnande av passagerare.

2 §. I utrikestrafik erläggs farledsavgift som en engångsavgift både då fartyg avgår till och då det anländer från utlandet. Engångsavgiften uträknas så att avgiftsenheten, som bestäms på grundval av fartygets isavgiftsklass enligt nedanstående tabell, multipliceras med det hela tal som anger fartygets nettodräktighet, dock högst med talet 70 000.

Avgiftsenheter för engångsavgift i utrikestrafik:

Isavgiftsklass	IA Super	IA	IB	IC	II	III
Avgiftsenhet mk	4,35	8,70	11,00	12,60	14,20	15,80

(30.12.1992/1631).

Engångsavgiftsenheten för fartyg utan maskin är hälften av engångsavgiftsenheten i isavgiftsklass III (15.12.1989/1160).

4 mom. är upphävt genom F 15.11.1985/861.

3 §. (15.12.1991/1409) Då fartyg som grund för farledsavgift företer mätbrev som avses i förordningen om skeppsmätning enligt 1969 års internationella skeppsmätningkonvention (522/82), beviljas fram till den 30 juni 1994 nedsättning av farledsavgiften för fartyget med 40 procent, om fartyget för lasthantering har för- eller akterport och fartygets passagerarantal inte har fastställts till mer än 50 personer.

4 §. Gör fartyg, för vilket farledsavgift i inrikesfart har erlagts, under samma kalenderår utlandsresa, uppbärs för resan hälften av den i 2 § 1 och 2 mom. stadgade engångsavgiften.

5 §. Farledsavgiften uppbärs på grundval av den nettodräktighet som anges i fartygets mätbrev eller nationalitetscertifikat samt enligt fartygets isavgiftsklassbevis.

I fråga om utländskt fartyg, för vilket finskt mätbrev inte har utfärdats eller vars mätbrev eller nationalitetscertifikat inte erkänns som giltigt i Finland, uppbärs farledsavgiften enligt fartygets dräktighet på grundval av bevis som har utfärdats av finsk skeppsmätare. Såvida den i mätbrevet angivna dräktigheten inte motsvarar fartygets verkliga dräktighet eller fartyget enligt internationella mättningsregler inte är berättigat att använda den dräktighet som är angiven i internationellt mätbrev, kan sjöfartsstyrelsen som grund för farledsavgift för fartyget fastställa en dräktighet som motsvarar den dräktighet som enligt internationella mättningsregler skall fastställas för fartyget.

Har fartyg två mätbrev, uppbärs farledsavgiften enligt den i mätbrev angivna dräktighet som för tiden gäller i fråga om fartygets last. Årsavgift i inrikesfart uppbärs dock alltid enligt den större dräktigheten.

Är flera dräktigheter angivna i fartygs mätbrev, bestämmer sjöfartsstyrelsen enligt vilken dräktighet farledsavgift skall uppbäras för fartyget.

6 §. Då farledsavgift erläggs, skall företes fartygets mätbrev eller annat intyg som anger fartygets dräktighet samt annat intyg som tullanstalten eventuellt fordrar.

Då farledsavgift för utrikestrafik erläggs, skall bevis över isavgiftsklass företes och fartygsanmälan göras.

7 §. Kan för fartyg inte företes bevis över isavgiftsklass, uppbärs engångsavgiften enligt isavgiftsklass III.

Är fartygets klass enligt beviset över isavgiftsklass bättre än fartygets egenskaper förutsätter och detta beror på att felaktiga uppgifter om fartyget givits för fastställande av isavgiftsklass eller på att sjöfartsmyndigheterna inte fått meddelande om att de uppgifter som ligger till grund för fastställande av fartygets isavgiftsklass ändrats, uppbärs farledsavgift enligt isavgiftsklass III för den tid då fartygets isavgiftsklass är felaktig. (30.12.1992/1631)

8 §. Har för passagerarfartyg som är registrerat för minst 100 passagerare erlagts engångsavgift 60 gånger och för annat fartyg 20 gånger, är fartyget under samma kalenderår befriat från ytterligare engångsavgifter. (30.12.1992/1631)

Avgifter som avses i 1 mom. kan betalas på en gång i förskott.

Tullanstalt skall utfärda intyg över avgiftsfrihet, om avgifter som avses i 1 mom. bevisligen erlagts. Har fartyget två mätbrev, är det en förutsättning för utfärdande av intyg över avgiftsfrihet att betalning sker enligt den större dräktigheten då avgifter som avses i 1 mom. erläggs i förskott.

9 §. Intyg över avgiftsfrihet skall för befrielse från farledsavgift företes vid in- eller utklarering.

Har för fartyg erlagts farledsavgift till ett större belopp än vad som enligt 8 § skall betalas, skall den tullanstalt som har utfärdat intyget över avgiftsfrihet på ansökan återbära det överbetalda avgiftsbeloppet. Ansökan om återbäring skall göras till den tullanstalt som utfärdat intyget över avgiftsfrihet inom ett år från det avgiften erlades. (15.11.1985/861)

10 §. Handels- och industriministeriet kan på skriftlig ansökan i enskilda fall bevilja nedsättning av farledsavgift eller befrielse från sådan avgift och föreskriva att farledsavgift som redan har erlagts eller del därav skall återbetalas, om

- 1) detta påkallas av synpunkter som ansluter sig till främjandet av turismen eller kustfarten eller av vägande skäl i anslutning till främjandet av Finlands utrikeshandel; eller
- 2) det med hänsyn till förhållandena vore uppenbart oskäligt att uppbära avgiften till fullt belopp.

Tullstyrelsen har rätt att avgöra ärende som avses i 1 mom., om den medgivna förmånens belopp inte överstiger 100 000 mark och det inte är fråga om ändring av tidigare praxis eller om ett annars i principiellt hänseende viktigt fall.

11 §. För fastställande av farledsavgiften hänförs fartyg till isavgiftsklasser som följer:

- 1) till specialisavgiftsklassen (isavgiftsklassen I A Super) fartyg hos vilket konstruktionens hållfasthet i fråga om de för fartygets isforceringsförmåga viktigaste delarna av fartyget i väsentlig mån överträffar vad som fordras i isavgiftsklassen I A, och vilket även vad form och maskineffekt beträffar kan ta sig fram under svåra isförhållanden;
- 2) till isavgiftsklassen I A, I B eller I C, beroende på isförstärkningen och maskineffekten, fartyg som uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik och är förstärkt för gång i is;
- 3) till isavgiftsklassen II fartyg som uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik, men inte är förstärkt för gång i is; samt
- 4) till isavgiftsklassen III fartyg som inte uppfyller stadgade fordringar för vintertrafik.

Sjöfartsstyrelsen beslutar om den isavgiftsklass till vilken ett fartyg skall hänföras och utfärdar närmare föreskrifter om isavgiftsklasserna.

12 §. Kvitton över erlagda farledsavgifter skall vid anfordran företes för tull- och sjöfartsmyndigheterna.

13 §. Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1984, och den tillämpas på trafik från och med nämnda dag.

Genom denna förordning upphävs förordningen den 13 februari 1981 om farledsavgift (121/81) jämte däri senare företagna ändringar.

FÖRORDNING
OM LÄTTNADER BETRÄFFANDE FARLEDSAVGIFTERNA
I SAIMA KANAL OCH SAIMENS VATTENOMRÅDE
13.03.1981/203

På föredragning av trafikministern stadgas:

1 §. Upphävd genom F 23.12.1992/1509.

2 §. Farledsavgift, som avses i lagen om farledsavgift (1028/80), samt vintertillägg på denna avgift uppbärs inte då fartyg, anordning eller flotte under färd går genom Saima kanal.

Denna förordning träder i kraft den 1 april 1981 och genom densamma upphävs förordningen den 10 december 1971 om lättnader beträffande lotsnings- och fyravgifterna i Saima kanal och Saimens vattenområde (850/71) jämte däri senare företagna ändringar samt förordningen den 2 december 1977 om slopande av isavgifterna för fartyg vilka trafikerar Saima kanal (869/77).

(Förordningens rubrik ändrad genom F 23.12.1992/1509)

LAG OM LÄSTAVGIFT 8.5.1936/189

1 §. (14.12.1990/1140) För varje finskt registerpliktigt fartyg som används till handelssjöfart i utlandstrafik samt för utländskt fartyg med vilket idkas handelssjöfart på Finland skall i lästavgift betalas 60 penni per kalenderår multiplicerat med det hela tal som utvisar fartygets nettodräktighet.

2 §. (30.12.1980/1106) Har lästavgift uppburits enligt den dräktighet fartyg har med öppet shelterdäck, och klareras fartyget därefter under samma resa eller senare samma år i utlandstrafik med slutet shelterdäck, skall tillägg till lästavgiften uppbäras i motsvarighet till den ökade dräktigheten.

3 §. (12.11.1954/410) De i lästavgift erlagda medlen användas för välfärdsverksamhet till förmån för i sitt yrke verksamma sjömän samt för främjande av sjöräddningsverksamheten.

I statsförslaget upptages ett förslagsanslag för understöd ur lästavgifterna.

3 a §. (12.11.1954/410) Den utom statsförslaget stående lästavgiftsfonden indrages, och dess tillgångar överförs till statsverket.

4 §. (12.11.1954/410) Närmare bestämmelser om uppbörd av lästavgift och om fördelning av i lästavgift erlagda medel utfärdas genom förordning.

Under första året efter det denna lag trätt i kraft utökas det förslagsanslag, som jämlikt 3 § skall upptagas i statsförslaget, med ett belopp, motsvarande fondens tillgångar vid tidpunkten för dess indragning.

5 §. Genom denna lag upphäves lagen den 15 april 1921 angående erläggande av lästavgift.

Icke erlagda belopp av före denna lags ikraftträdande till betalning förfallna lästavgifter skola dock i stadgad ordning indrivas Sjömannapensionsanstalten till godo och till denna redovisas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1937.

FÖRORDNING OM LÄSTAVGIFT 17.12.1954/468

På föredragning av handels- och industriministeriet stadgas i stöd av 4 § i lagen den 12 november 1954 om lästavgift (410/54) som följer:

1 §. Lästavgift uppbäres av tullanstalt, då fartyg första gången under kalenderåret in- eller utklareras i utlandstrafik.

Avgiften skall erläggas på samma gång som de övriga avgifter tullanstalt åligger att för fartyg uppbära.

2 §. Från erläggande av lästavgift är befriat fartyg, vilket av nödtvång, för upplägning eller endast för inhämtande av order för vidare resa eller ock för reparation eller för undersökning angående behövligheten därav anlöper finsk hamn utan att därstädes lossa annan last än den, som åter intages, eller för eget behov intaga annat gods än proviant, bränsle eller skeppsförnödenheter.

3 §. Tullstyrelsen bör månatligen meddela statskontoret, huru mycket i lästavgift under föregående månad uppburits, samt i remissers konto gottskriva statskontoret med motsvarande penningbelopp.

4 §. (23.12.1987/1151) På sjöfartsstyrelsen ankommer att efter prövning i understöd utdela det förslagsanslag, som i statsförslaget anvisats för understöd ur lästavgifterna.

Om understöd ur lästavgifterna skall ansökas skriftligen hos sjöfartsstyrelsen, som också ger närmare anvisningar om förfarandet vid ansökan.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1955, och genom densamma upphäves förordningen den 8 maj 1936 angående uppbärande av lästavgift samt om lästavgiftsfonden (190/36).

